

Επὶ Η.Ζ. δι-εξέ

(Dr Bell)

0
Niao
Obre
Cav
Aveged
Ems

ΤΑΣΟΣ ΤΕΛΛΟΓΛΟΥ

Πατριδογνωσία

Ιστορίες ενός ερμηνευτικού

Handwritten text in the left margin, partially obscured by the binding.

Handwritten text in the left margin, partially obscured by the binding.

Handwritten text in the left margin, partially obscured by the binding.

Handwritten text in the left margin, partially obscured by the binding.

Handwritten text in the left margin, partially obscured by the binding.

Handwritten text in the left margin, partially obscured by the binding.

Handwritten text in the left margin, partially obscured by the binding.

Handwritten text in the left margin, partially obscured by the binding.

Handwritten text in the left margin, partially obscured by the binding.

Handwritten text in the left margin, partially obscured by the binding.

Continued pause not
to continue vocabulary
with this product
(Dr. Sander)

Not to recommend
the city are stronger
(Dr. Bell)

May Sir

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

ΠΑΤΡΙΔΟΓΝΩΣΙΑ

ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

Η Γερμανική Πολιτική στον Γιουγκοσλαβικό χώρο (1991-1995),

Πόλις, 1996

Φάκελος 17 ΝΟΕΜΒΡΗ, με τον Αλέξη Παπαχελά,

Βιβλιοπωλείον της Εστίας, 2002

Η πόλη των Αγώνων, Βιβλιοπωλείον της Εστίας, 2004

Το δίκτυο, φάκελος Siemens, ΣΚΑΪ, 2009

Τάσος Τέλλογλου

ΠΑΤΡΙΔΟΓΝΩΣΙΑ

Ιστορίες ενός εμμονικού

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ελληνική πεζογραφία

Υπεύθυνη σειράς

Ελένη Μπούρα

Πρώτη έκδοση Μάιος 2026

© 2026, Εκδόσεις **METAIXMIO**

και Τάσος Τέλλογλου

ISBN 978-618-03-4845-3

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84845

Κ.Ε.Π. 6667, κ.π. 23377

Δεν επιτρέπεται η με οποιονδήποτε τρόπο χρήση ή αναπαραγωγή ολόκληρου ή μέρους του βιβλίου με σκοπό την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Το παρόν έργο προστατεύεται από τη διαδικασία εξόρυξης κειμένου και δεδομένων (Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790).

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις **METAIXMIO**

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,
τηλ.: 211 3003500
metaixmio.gr
metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση:
Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα,
τηλ.: 210 3647433,

Βιβλιοπωλεία **METAIXMIO**

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα
τηλ.: 210 3647433
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118,
114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Στον Θοδωρή, στον Μιχάλη
και στη Χάννα

Περιεχόμενα

ΠΡΟΛΟΓΟΣ	11
ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΑ	
Ο φόνος	19
Η συγγνώμη	30
ΘΗΤΕΙΑ	
«Απαξ Κνίτης, πάντα Κνίτης»	49
ΕΜΕΙΣ ΤΟΥ '80 ΟΙ ΕΚΔΡΟΜΕΙΣ	
Πρόεδρος και τραπεζίτης	67
Παλαιστίνοι	75
Χέρφιλντ	85
Η σύλληψη του Κοσκωτά	89
ΓΕΡΜΑΝΙΑ	
Λεφτά για το κόμμα	97
Ψαρόσουπα με τη Στάζι	106
Πράκτορες, μισθοφόροι και ανόητοι	111
Ο Ελβετός με τις πολλές ζωές	121
ΝΗΣΙΑ	
Οι Άγριοι	137
Ο υπεργολάβος και η «καραφλή πουτάνα»	143
Υπεράσπιση της παιδικής ηλικίας	159

ΜΕΡΙΚΕΣ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Captain, my Captain.....	169
Βαλίτσες με λεφτά στην Κύπρο	186
Σφραγίδες σε εικονικές εξαγωγές πετρελαίου	196
Οι βετεράνοι της ένοπλης αντίστασης.....	207
Η Μαρία.....	218

Η ΧΡΥΣΗ ΔΕΚΑΕΤΙΑ 1997–2007

Ο φυγάς και τα μαύρα ταμεία.....	229
Τα λεφτά δεν μυρίζουν	243
Φλαμούρ και Έντι – μια λεωφορειοπειρατεία.....	253
Ο Καίσαρας του Αργυροκάστρου.....	260
Ο ωραίος Άκης.....	270

Η ΧΡΕΟΚΟΠΙΑ

Τρέλα από τα πολλά λεφτά	291
Έναν γιατρό, έναν γιατρό	303
Τα ιερά κόκαλα στην Αλβανία	310
Η κληρονομιά του καπνού που έγινε καπνός.....	318
Η μυστική φωνή του αίματος	332
Ο Χάρος και ο εμίρης.....	343

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ

Το σχολικό αρχείο στο υπόγειο	357
Στην ομίχλη του κορονοϊού	363
Διαμάντω, το κορίτσι από τη Βεγόρα	376
Τα αφεντικά του ροδάκινου.....	386

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΕΚΜΗΡΙΩΣΗΣ.....	395
-----------------------------	-----

ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΑ

Ο φόνος

ΗΤΑΝ ΔΥΟ ΜΕΤΑ ΤΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ. Ψηλά στη Σίνα. Η δικηγόρος των κατηγορουμένων για συμμετοχή στη 17 Νοέμβρη άκουγε μάλλον χωρίς ενδιαφέρον τις απόψεις μου.

«Και γιατί έχεις τέτοια εμμονή με την τρομοκρατία;» με ρώτησε.

«Επειδή η ΟΠΛΑ σκότωσε τον παππού μου λίγο πριν οι Γερμανοί εγκαταλείψουν τη Θεσσαλονίκη το 1944».

«Δεν μπορεί, κάτι θα έκανε» απάντησε μάλλον αδιάφορα.

Το 1999 είχα παρακαλέσει τον πρόεδρο της ΔΕΗ Δημήτρη Παπούλια να μου δώσει άδεια να δω το αρχείο της ΔΕΗ στη Θεσσαλονίκη. Του είχα εξηγήσει ότι το αίτημά μου σχετιζόταν με τη δολοφονία του Τάσου Τέλλογλου το 1944.

Όταν έφτασα στην Παύλου Μελά, ο διευθυντής της ΔΕΗ σχεδόν με έσπρωχνε έξω από το κτίριο. Του υποσχέθηκα ότι δεν θα γράψω άρθρο, για να με αφήσει να μπω, και εκείνος μου είπε σχεδόν απολογητικά:

«Ξέρετε, τα παιδιά τους δουλεύουν ακόμη εδώ».

I

Στο οικογενειακό αρχείο είχα προλάβει να διαβάσω ένα παλιό πληρεξούσιο:

(Θεσσαλονίκη, 23 Μαρτίου 1938) ...παρέχει «πάσαν εξουσία» εις τον κ. Βίλλυ Σαμπελέν:

να υπογράφη εν ονόματι και διά λογαριασμόν της εταιρείας την αλληλογραφίαν, τας ειδοποιήσεις, πάσας νομίμους κοινοποιήσεις καθώς και πάσαν εξόφλησιν χορηγούμενην εξ ονόματος της εταιρείας εις τους πελάτας της και από κοινού μετά των κκ Δαυίδ Κόβο, λογιστού, ή του Κωνσταντίνου Παπαδημητρίου να υπογράφη εξ ονόματος και διά λογαριασμόν της εταιρείας τας τραπεζικάς επιταγάς, εντολάς... να εισπράττη από τα δημόσια ταμεία.

Εν περιπτώσει απουσίας του ημετέρου γενικού διευθυντού ο κ. Φίλιππος Κοντογούρης συνδιευθυντής ή εν ελλείψει τούτου ο κ. Α. Τέλλογλου μηχανικός, γενικός γραμματεύς, εξουσιοδοτούνται να εξασκώσι όλα τα ανωτέρω παρασχεθέντα εις τον κ. Σαμπελέν δικαιώματα.*

Ο Τάσος Τέλλογλου, λοιπόν, σ' αντίθεση με τον αδελφό του Νεστοράκη, είχε τελειώσει τις σπουδές του παρά τη Μικρασιατική Καταστροφή. Είχε δουλέψει για τους Βέλγους και τους Γάλλους, μοιράζοντας τη ζωή του ανάμεσα στη Λιέγη και τη Γαλλία, και είχε προσληφθεί στην Ηλεκτρική Εταιρεία της Θεσσαλονίκης.

Ο Φίλιππος Κοντογούρης, ο προϊστάμενός του, ήταν

υποπρόξενος στο Ελληνικό Προξενείο Θεσσαλονίκης την περίοδο του Μακεδονικού Αγώνα. Οι Βέλγοι είχαν αποκτήσει το δικαίωμα να ηλεκτροδοτούν την πόλη χάρη σε μία συμφωνία με τους Οθωμανούς, ο Μεταξάς όμως που φοβήθηκε μία γερμανική ή ιταλική εξαγορά κρατικοποίησε την εταιρεία το 1940.

Ο Τάσος ήταν ένας αυστηρός άνθρωπος. Πρώτα απ' όλα απέναντι στον εαυτό του. Ήταν αυταρχικός και χρησιμοποιούσε τα χέρια του όταν δεν είχε άλλα επιχειρήματα. Μία φορά ο πατέρας μου έφαγε από το πιάτο του σκύλου και ο Τάσος που ήταν υποχόνδριος τον έλιωσε στο ξύλο. Τα παιδιά του δεν μπορούσαν να πηγαίνουν σε εποχές επιδημιών σε παιδικά πάρτι και ενίοτε τους απαγορευόνταν να παίζουν με τα χιόνια.

Είχε μανία με τα φωτογραφικά υγρά, είχε δικό του εργαστήριο μέσα στο σπίτι και πήγαινε συχνά για κυνήγι. Μέσα στο σπίτι της οδού Γραβιάς υπήρχε δωμάτιο που ήταν ταυτόχρονα φωτογραφικό εμφανιστήριο, ηλεκτρολογικό γραφείο και οπλοστάσιο. Εκεί έφτιαχνε κεραίες ραδιοφώνου επιτραπέζιες και εκεί φύλαγε τα υγρά για τις εμφανίσεις των φωτογραφιών. Για τα παιδιά ήταν ένας χώρος απαγορευμένος.

Όταν παντρεύτηκε τη γιαγιά μου, τη Σιμόν, ο πατέρας της διαφώνησε λέγοντάς της «θα υποφέρεις στα χέρια του Μικρασιάτη».

Μέσα στην Κατοχή, οι γονείς της έφυγαν από το σπίτι της Γραβιάς που ήταν προικώο, αφού πρώτα φιλοξένησαν

για μία εβδομάδα τον Άγγλο ιστορικό Νικόλας Χάμοντ – είχε έρθει για να συναντηθεί για λογαριασμό των αγγλικών υπηρεσιών με τις αντάρτικες ομάδες στη Μακεδονία.

Το σπίτι φιλοξενούσε στον τεράστιο κήπο του μία κατσίκια και κότες ώστε να έχει η οικογένεια γάλα και αυγά στα δύσκολα χρόνια της Κατοχής.

II

Τον χειμώνα του 1942, ο Τάσος Τέλλογλου είχε προειδοποιήσει τους εργαζομένους της επιχείρησης ότι, την επόμενη φορά που θα έκλεβαν πετρέλαιο, θα ενημέρωνε τους Γερμανούς.

Το Πάσχα του 1943 ο πατέρας μου έγραφε στον παππού του Γιώργο Βασιλείου που οι Γερμανοί είχαν «επιτάξει» και τον είχαν στείλει στον Έβρο ότι «έχουμε αρκετό ψωμί όπως και πριν», κάτι που δεν ίσχυε για το σύνολο της πόλης.

Ο Τάσος Τέλλογλου ξαναέμαθε μέσα στην Κατοχή γερμανικά. Είχε μία αλλεργία στους μεταφραστές, ειδικά όταν με το προσωπικό σχεδίαζαν κάποια διακοπή ρεύματος που θα έπληττε στρατιωτικές εγκαταστάσεις των Γερμανών. Μπορούσε να γίνει κάποιο λάθος που θα απέβαινε μοιραίο. Προτιμούσε να κάνει τις συνεννοήσεις μόνος του για να ελέγχει την κατάσταση. «Κάντε όσα σαμποτάζ θέλετε αλλά μη βάζετε σε κίνδυνο τη ζωή σας» έλεγε στους συνεργάτες του «στις μύτες των ποδιών σας».

Τον Γενάρη του 1944, οι εργαζόμενοι της ΚΕΤΗΘ (Ηλεκτρική Εταιρεία) έκλεψαν τις εισπράξεις των τραμ, ανήκαν και αυτά στην Ηλεκτρική Εταιρεία, και ο Τέλλογλου ειδοποίησε τους Γερμανούς. Οι εισπράξεις βρέθηκαν, κανείς δεν έπαθε κάτι, αλλά ο Τέλλογλου μπήκε στη λίστα. Λίστα προγραφών. Μία προσπάθεια να δολοφονηθεί με μία αξίνα αποτράπηκε από έναν μανάβη.

Πέρασαν λίγοι μήνες. Λίγες μέρες πριν φύγει ο γερμανικός στρατός από τη Θεσσαλονίκη, την Τρίτη 29 Αυγούστου 1944, δύο άτομα από την ΟΠΛΑ τού «την έστησαν» έξω από το σπίτι του στην οδό Γραβιάς 50, στην ανατολική Θεσσαλονίκη.

Ο λογοτέχνης Νίκος Μπακόλας που έμενε στη σοφίτα απέναντι από τη μονοκατοικία του παππού μου, ως πρωτοετής φοιτητής, είδε τα πάντα με λεπτομέρειες. Μου τις αφηγήθηκε ένα βράδυ στη Θεσσαλονίκη.

Έτσι κατάλαβα πώς πέρασε στην αιωνιότητα, στη Μεγάλη Πλατεία του, το πρωινό της 29ης Αυγούστου 1944:

...Και δε θα 'μενε καμιά αμφιβολία, γιατί ακούστηκαν σε λίγο οϊωγές, μια φωνή που έλεγε «σκοτώσανε τον Βέρογλου», δε φαινότανε αν ήταν γυναικεία, από άντρα ή παιδί, τότε βγήκε η Αμαλία αλαφιασμένη, σαν να την είχαν σπρώξει μέσα από το σπίτι έξω προς το δρόμο, που τον ένιωθες ότι τον τρέχανε οι γείτονες, τις φωνές τους, τις πατημασιές τους, και τους ακολούθησε η Αντιγόνη, όπου άκουγε τα κλάματα να πλησιάζουν, να τους οδηγούν, να τους τραβούνε και σαν πήρανε τον άλλο δρόμο, πρέπει να 'ταν η Γραβιάς, είδανε ότι

μαλλιοτραβιόνταν οι γυναίκες και θρηνούσανε, που 'ταν όλες τους γειτόνισσες, και στην άκρη απ' το πεζοδρόμιο ο άντρας με τα άσπρα, ξαπλωμένος άγαρμπα ανάσκελα, το κοστούμι του πνιγμένο μες στο αίμα, το κεφάλι του γερμένο άβολα, λες και είχε σπάσει ο λαιμός, και τα μάτια να κοιτάζουνε σ' ένα σημείο ακαθόριστο, θα 'λεγες στην πόρτα του αντικρινού σπιτιού... και μία στιγμή που είπε κάποια «η Υβόνη» και αφήλωσε ο θρήνος, μετατράπηκε σε πανικό, τότε αποσπάστηκε η Αντιγόνη απ' την αγκαλιά της μάνας της και είδε να 'ρχεται αλλοπαρμένη, μια γυναίκα που την έβλεπε στη γειτονιά και που την ήξερε, ήταν μια αρχόντισσα λιγνή και ακατάδεχτη, τώρα έτρεχε με την μεταξωτή της πενιουάρ, σχεδόν αχτένιστη, με το βλέμμα σαν να τους ρωτούσε όλους και σαν έπεσε στον σκοτωμένο έμεινε εκεί σαν κεραυνόπληχτη, ασάλευτη, μα την τράβηξαν οι άλλες κι ήταν πια τα αίματα σε κόρφους και σε χέρια, έτσι που πιάνανε η μια την άλλη και κολλούσαν το κακό...*

Η Υβόνη ήταν η γιαγιά μου Σιμόνη (Σιμόν), γεννημένη στην Ανζέ τη Γαλλίας και ο Βέρογλου ο Τάσος Τέλλογλου,* ο άνδρας της, πρόσφυγας από τη Σμύρνη, που πρόλαβε τη Μικρασιατική Καταστροφή και σπούδασε για να δουλέψει σε όλη του τη μικρή ζωή στην αρχή για τους Βέλγους και στη συνέχεια για το κράτος στην Ηλεκτρική Εταιρεία Θεσσαλονίκης. «Α. Τέλλογλου, διευθυντής Ηλεκτροφωτισμού και Τροχιοδρόμων» έγραφε στην κάρτα του.

Κάθε πρωί τον παραλάμβαναν οι συνάδελφοί του και τον συνόδευαν ως το λεωφορείο που έπαιρνε για το κέντρο της πόλης. Εκείνο το πρωί είχαν αργήσει και είχε γίνει

νευρικός. Η μεγάλη του κόρη, η Νίτσα, που είχε είκοσι μήνες διαφορά από τον πατέρα μου, καθάριζε με στάχτη τα ρούχα στο σπίτι όταν άκουσε το πολυβόλο.

«Ποιος δύστυχος πεθαίνει αυτή την ώρα, σκέφτηκα. Και ο δύστυχος ήταν ο πατέρας μου» μου είπε εξήντα χρόνια μετά τη δολοφονία.

III

Η κηδεία ήταν ο εμφύλιος πόλεμος σε μικρογραφία. Η Νίτσα θυμάται τώρα ότι ομάδες χτυπιόνταν μεταξύ τους. «Γίνονταν εκατοντάδες επιθέσεις από ομάδες που διέλυσαν τα πάντα».

Τίποτα δεν θα μπορούσε να έχει γίνει χωρίς τη συνδρομή ανθρώπων από το εσωτερικό της επιχείρησης. Ήταν απλοί «αγράμματοι», όπως τους έλεγε ο Τάσος, «άνθρωποι» που θέλανε βοήθεια για να αντιληφθούν τον κόσμο που ζούσαν.

Το σημείωμα που μου εμπιστεύθηκε δεκαετίες αργότερα η Νίτσα ήταν γραμμένο καλλιγραφικά και είχε συνταχθεί από τον πεθερό του Τάσου, Γιώργο Βασιλείου. Περιείχε την πιο σημαντική πληροφορία της γενεαλογίας μου. Αρχιζε με μία γαλλική φράση – στο σπίτι μιλάγαν όλοι γαλλικά:

Presumes assassins de Tasso.

Β.Ν. ήδη συλληφθείς γιος ιατρού.

Τ. εκαυχάτο εις το «Μέγαρον Δρόσου» κατά την οχλοκρατίαν ότι εφόνευσε τον Τάσσον.

Μάρτυρες: Φ.

Ε.Β. συνοικισμός Βυζαντίου

Λ. ταμίας ΣΕΚ

Κ.Κ.;

έμπορος Τ.;

Ηθικός αυτουργός κατά πάσα πιθανότητα

Π.Μ. επιθεωρητής τροchioδρόμων.

Ύποπτοι τροchioδρομικοί (πρώην) και νυν κρατούντες χαμαιτυπείον παρά το πρώην ωδεϊόν Γραικού (θάλασσα)

α) Μ.Π.

β) Π.Κ.

Ο νυν όμηρος τροchioδρομικός ευρισκόμενος εις τα χείρας του ΕΛΑΣ Π. (επίθετον;) κρατούμενος προ ημερών εις το κτίριον Δρόσου ίσως γνωρίζει επί της δολοφονίας.

Α.Σ. (18-20 ετών) τέρμα της οδού Ανατολικής Θράκης προς παράγκες όπισθεν κέντρου Νυχτερίδας. (Έχει μητέρα κουτσή. Αλύτης. Εκαυχήθη ότι εφόνευσε).*

Η αδελφή του η Νίτσα μού έλεγε ότι ο πατέρας μου ήταν άνθρωπος που αναζητούσε την ανθρώπινη ζεστασιά αλλά ήταν ανίκανος να τη δώσει. Εκείνη η σκηνή στα δεκατρία του χρόνια του είχε αφήσει μία χρόνια συναισθηματική αναπηρία. Ενθουσιαζόταν αλλά δεν εμπιστευόταν. Κυκλοφορούσε για χρόνια με ένα πιστόλι στη μετακατοχική Θεσσαλονίκη και αναζητούσε εκδίκηση. Ο Νέστωρ (Νεστορά-

κης) τον έστειλε στο ασφαλές καταφύγιο, στο Βέλγιο, στη Λιέγη στον Μασκαλιέ. Ο Νέστωρ ήταν συνétairos με τον Μασκαλιέ και μπορούσε να του εμπιστευθεί το παιδί του αδελφού του που ήταν δυο φορές παιδί του. Το Βέλγιο θα του προσέφερε ένα ασφαλές καταφύγιο για να ξεχάσει το φονικό, έτσι πίστευε. Αλλά αυτό δεν έφευγε από τη μνήμη του έτσι εύκολα ούτε έτσι γρήγορα.

Το καλοκαίρι του 1948 ο πατέρας μου τέλειωσε το σχολείο και έφυγε για το Βέλγιο. Στον γάμο της Αννέτας Μασκαλιέ φιγουράρει σε μία φωτογραφία της εποχής με φράκο. Όταν τον ρώτησα μία φορά στο Ντίσελντορφ τι θυμάται από εκείνη την εποχή, μου είπε τον σιδηροδρομικό σταθμό της Κολονίας όπου οι ράγες που οδηγούσαν στον Ρήνο σταματούσαν απότομα, καθώς οι γέφυρες και ολόκληρη η πόλη ήταν ερείπια. Τέλειωσε τις σπουδές του στην ώρα του το 1953 και τον άρπαξε αμέσως η Philips, σαν το ζεστό ψωμί αρπάζανε οι εταιρείες τους μηχανικούς απόφοιτους των Πολυτεχνείων τη δεκαετία του '50.

IV

Τελείωσα στα αρχεία της ΔΕΗ στη Θεσσαλονίκη και αποχαιρέτησα τον διευθυντή που γνώριζε ήδη τα περισσότερα από κείνα που μόλις είχα διαβάσει.

«Σας περιμένει ένας κύριος στην είσοδο» μου είπε.

Ο άγνωστος μου συστήθηκε ως πρόεδρος ενός από

εκείνα τα περίεργα κόμματα που ξεπηδούν στη Θεσσαλονίκη αλλά και ως πρόεδρος των πραγματογνωμόνων τροχαίων ατυχημάτων. Μου είπε ότι ήξερε τους δολοφόνους του παππού μου που ζούσαν ακόμη.

«Θα 'θελα να πιούμε έναν καφέ».

Στο καφενείο μού είπε ότι γνώριζε ότι ο πατέρας μου δούλευε στη Philips σε διευθυντική θέση και για να με φέρει σε επαφή με τους δολοφόνους του παππού μου θα έπρεπε ο πατέρας μου να προσλάβει την κόρη του, την κόρη του προέδρου του παράξενου κόμματος, στην εταιρεία.

Του είπα ότι ο πατέρας μου δεν μπορούσε να προσλάβει κανέναν, ήταν πλέον συνταξιούχος.

Γύρισα στον πατέρα μου που με περίμενε στο Ηλέκτρα Παλάς. Αυτός είχε βρει πρώτος τον άνδρα με το άσπρο κοστούμι, τον πατέρα του, να πνίγεται μέσα στο αίμα. Ύστερα από τη φυγή του από τη Θεσσαλονίκη απέφευγε τις διανυκτερεύσεις στην πόλη. Αυτό το κοινό μας ταξίδι ήταν το τελευταίο του πριν πεθάνει. Του μίλησα για τις ανακαλύψεις μου μέσα στη μέρα και μετά θέλησα να του μιλήσω για τους δύο δράστες:

Ο ένας είχε Γερμανίδα γυναίκα που την πήρανε όμηρο μέχρι να «τελειώσει» τη δουλειά, ο άλλος έγινε πληροφοριοδότης της Ασφάλειας μετά το 1947 και έφερνε στις αρχές της δεκαετίας του '60 τα πρώτα αδασμολόγητα αμάξια Zoll από τη Γερμανία, ένα προνόμιο που το μεταπολεμικό καθεστώς έδινε μόνο σε λίγους και ημετέρους.

Πήγα να πω στον πατέρα μου τα ονόματά τους. Με έκοψε και τα είπε αυτός. Πέτυχε δύο στα δύο.

«Τους ξέρουμε από το 1947» μου είπε. «Τι σημασία έχουν αυτά έπειτα από πενήντα τρία χρόνια».

«Για σένα δεν έχουν σημασία;»

«Όχι πια».

Ύστερα από λίγους μήνες πέθανε.

Ο. ...
 Νίω
 Ουτε ...
 ...
 ...
 ...

Vert
 Mega
 Kath
 Grie

...
 ...
 ...

Οι ιστορίες του βιβλίου δεν προέκυψαν κατά τύχη. Πριν από χρόνια άρχισα να γράφω πορτρέτα των πηγών μου.

Καλύπτουν ορισμένα μεγάλα κομμάτια της επαγγελματικής μου διαδρομής και δύο «προϋποθέσεις» της: Τη γενεαλογία μου και την περίοδο της Μεταπολίτευσης που διαμόρφωσε την προσωπικότητά μου.

Γενικά, η ελληνική πατριδογνωσία έχει πλάκα, συχνά είναι γλυκόπικρη, μπορείς να την απολαμβάνεις με την απόσταση που σου δίνουν τα χρόνια και οι πυκνές συναντήσεις με χαρακτήρες που έχεις πρωτογνωρίσει πριν από δύο και τρεις δεκαετίες.

Nr. 046 007

May 5th
 The decision to ...

ISBN: 978-618-03-4845-3

9 786180 348453

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84845

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ

e-book

11loglou

Mitglied im VEREIN DER
DER BUNDESREPUBLIK

getreten, ihm/ihr jede mög-
lichkeit/ihre berufliche Tätig-

Der Vorstand -